

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Gabrielou Hlavinkovou, 1. mája 174/13, Trenčín, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 140/2016 z 19. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 140/2016 z 19. júla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ uviedol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol ako žalovaný zaviazaný zaplatiť svojej sestre [REDAKOVANÉ] sumu 1 329,81 € s príslušenstvom z titulu výživného za ich matku [REDAKOVANÉ] za presne určené obdobie jej pobytu v Seniorville Jablonové od septembra 2010 do augusta 2011.

Podľa sťažovateľa „k tomuto záveru dospel Krajský súd v Bratislave po tom, čo zmenil rozsudok Okresného súdu v Bratislave č. k. 8C/250/2011 v sume istiny, keď sám právne posúdil, že nie problém, že sa žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu pomýlila a súdu tvrdila, že dva krát zaplatila tu istú faktúru na sumu 774,57 eur. Podstatné pre krajský súd bolo, že prvostupňový súd mal k dispozícii všetky faktúry za inkriminované obdobie a priznal žalobkyni celú požadovanú sumu.

Žalobkyňa, [REDAKOVANÉ], ako sa správne v rozsudku prvostupňového súdu uvádza bola stanovená za opatrovníčku svojej matke [REDAKOVANÉ] a to dňa 27.8.2007. Tento fakt považuje sťažovateľ za najdôležitejší právny fakt, ktorý sa v priebehu celého konania vôbec nezohľadňoval a žiadnym spôsobom sa žiadny zo súdov nikdy nezaoberal hospodárením a konaním opatrovníčky v mene jej matky.

Súd jej vyúčtovania ako opatrovníčky nesvojprávnej nikdy neskúmal a nie je nám jasné, ako môže byť spoľahlivo zistený skutkový stav pre riešenie výživného...

V sumáre sa sťažovateľovi nepodarilo primäť žiadny súd, aby právne skontroloval a vyhodnotil konanie [REDAKOVANÉ] z jej pozície súdom ustanovenej opatrovníčky a ani neexistuje žiadna právna cesta pre sťažovateľa, aby sa toho domohol či už ako syn, dedič alebo účastník konania o výživné na svoju matku...

V napadnutom súdnom konaní nemal sťažovateľ žiadne reálne práva a reálny vplyv na výsledok konania. Čokoľvek povedal, alebo urobil, vyhodnotila žalobkyňa a jej právna zástupkyňa ako útok na jej osobu a súd sa len prispôbil jej rétorike. Konanie žalobkyne v neprospech matky a jej finančné transakcie s majetkom nesvojprávnej súd nikdy neskúmal, čo považujeme za prejav zaujatosti súdu v prospech žalobkyne a hrubé porušovanie práv sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v právnom štáte.

Takýmto postupom súdu, boli poškodené ústavné práva sťažovateľa na súdnu ochranu, spravodlivý súdny proces a nestranný súd.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/140/2016 z 19.7.2017 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského v Bratislave sp. zn. 7 Co/140/2016 z 19.7.2017 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie, súdu ruší, vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 312,34 Eur (slovom tristodvanásť eur tridsaťštyri centov) za dva úkony právnej služby, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jeho advokátky Mgr. Hlavinkovej Gabriely, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok neurčitosť a neúplnosť sťažnosti ako takej.

Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je absencia relevantného odôvodnenia sťažnosti, teda sťažnosť neobsahuje ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení označeného základného práva alebo slobody podľa ústavy postupom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem

opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje a samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 604/2015).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 20 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018